

PHẦN 7

- **A**nh để em nói chuyện với chị Kim Thư và anh Quyền, ngenh anh.

Bàn tay Phương Giao vuốt ve lên tay Hoàn Vũ Cô biết anh không hài lòng việc anh muốn đưa cô về nhà Kim Thư và dọn quần áo về đây.

- Hình như em đã cư xử bất công với anh, ngày dọn đi, em đối với anh thật tàn nhẫn.

Phương Giao van nài:

- Thôi mà anh! Chẳng lẽ anh muốn em lặp lại điều tàn nhẫn đó. Ngày mai, em sẽ chở đồ về.

- Như vậy, em nói sao với họ việc em dọn đi?

Phương Giao bật cười:

- Em nói sao kệ em đi. Muốn kiểm soát người ta dữ vậy hả? Độc tài!

- Đồ xấu xa và máu lạnh nữa, phải không? Em luôn mắng anh như vậy.

- Anh không mắng em là hôi như con chó cún à.

- Ừ. Không hiểu sao hồi đó, anh ghét em kinh khủng và bây giờ lại yêu em kinh khủng, thấy gã Quyền bên em là anh muốn nổi điên.

- Người ta đâu có gì đâu mà nổi điên, bộ anh không luôn có Thanh Đào một bên hay sao?

- Anh có nói gì với Thanh Đào đâu.

- Ai biết được.

- Nè! Hình như em không tin anh?

- Em tin rồi, được chưa?

- Chưa, nói tin không đầu có được.

- Vậy muốn người ta làm sao đây?

- Thứ nhất, không được xung người ta, thứ hai... hôn anh đi!

- Khôn quá trời luôn.

Phương Giao hôn nhẹ vào má Hoàn Vũ, anh lại đưa bên má còn lại:

- Bên này nữa em ơi.
- Được voi đòi tiên hả?
- Ô! Em không hôn anh, anh sẽ hôn em đó.

Phương Giao vừa lăn người qua, Hoàn Vũ lăn người theo, anh ôm Phương Giao trong vòng tay mình say đắm:

- Giao ơi!
- Dạ.

Tiếng "dạ" ngoan ngoãn, Hoàn Vũ sung sướng tìm môi cô, đôi môi quăn quít cho nhau hương vị tình yêu ngọt ngào.

Cuối cùng Phương Giao mới dứt áo ra về được. Cô nghĩ đến Quyên. Đêm qua, hẳn anh rất mong cô, nhưng mà nào có đã hứa hẹn gì với anh đâu.

Tiếng xe vừa đỗ lại, Quyên lao nhanh ra cửa, song anh đứng lại nơi ngưỡng cửa ngay, hỏi bằng giọng không vui:

- Đêm qua, em về nhà của ông tổng, phải không?
- Dạ.

Phương Giao bước vào nhà:

- Xin lỗi anh, hôm qua em không điện thoại, để anh và chị Thư phải chờ cửa. Chị Thư có nhà không anh?
- Không, chi ra chỗ làm việc rồi.

Quyên nhìn đắm đắm vào mặt Phương Giao. Sáng nay, cô như đẹp hơn lên, vui hơn lên, có phải vì cô và Hoàn Vũ đã hòa thuận nhau? Anh nghe lòng mình đau quặn lên trong cái suy nghĩ ấy.

- Giao! Anh muốn biết lời tuyên bố của em ngày hôm qua ở phòng họp công ty có phải là sự thật?

Phương Giao tắt nụ cười:

- Anh Quyên! Em... xin lỗi.

Quyên tái mặt..

- Xin lỗi? Có nghĩa em muốn mượn anh làm cái bình xung thôi, có đúng không?

- Anh Quyền! Không phải như vậy. Thật ra lúc đó... tại... tại...

- Tại tại... em xem anh là cái bị cát cho em nghịch, sau đó chán, em bỏ đi, em chà đạp lên tình cảm của anh và mang anh ra làm trò đùa cười trước bao nhiêu người, em có thấy quá đáng không hả?

Trước cơn giận của Quyền, Phương Giao sợ hãi:

- Em xin lỗi, em không cố ý làm tổn thương anh.

- Hừ! Không cố ý...

Quyền giận dữ:

- Lúc em cần anh, em xem anh như chỗ dựa và khi không cần, em quay mặt đi. Em có biết suốt đêm qua, anh đã gần như điên lên, anh đến nhà Hoàn Vũ bấm chuông, anh và hắn suýt đánh nhau...

Phương Giao chờ người ra thán thốt:

- Anh Vũ không có nói cho em nghe chuyện đó. Anh Quyền, em xin lỗi.

- Anh không muốn nghe em xin lỗi, mà anh muốn biết em chọn anh hay chọn hắn. Nếu chọn anh, chúng ta hãy đi đăng ký kết hôn liền đi.

- Anh Quyền, không được đâu.

- Tại sao không được? Vì em không yêu anh có đúng không?

Phương Giao cúi đầu, đúng là cô quá non trẻ trong cách xử thế. Lúc giận Hoàn Vũ, cô đã tựa lưng vào Quyền, bây giờ nói là cô không yêu anh, đó là sự thật, song tàn nhẫn quá. Cô còn biết nói gì hơn là một lời xin lỗi.

Bất chợt Quyền đặt hai tay lên vai Phương Giao, anh kéo cô vào lòng và hôn cô:

- Anh Quyền...

Phương Giao cố vùng ra, tiếng cô ú ớ bởi nụ hôn áp đảo đầy áp đặt:

- Anh... Quyền.

Quyền lôi tuột Phương Giao vào, anh đóng ập cửa lại, nhìn cô căm giận:

- Anh không cho em cái quyền đùa giỡn tình cảm với anh.

Phương Giao cố tránh xa Quyền ra mà không được, cô ghen ngào:

- Em không có đùa giỡn với anh.
- Em tuyên bố trước bao nhiêu người em sẽ lấy anh, bây giờ anh bảo em chọn anh và hẳn, em bảo không được, như thế không phải là đùa giỡn à?
- Anh muốn em phải làm sao?
- Hãy làm vợ của anh!
- Tại sao anh lại ép em như vậy?
- Sao cho là ép em khi anh yêu em? Em biết rõ là anh yêu em mà.
- Nhưng em... không yêu anh, em từng nói rõ anh như thế.

Câu trả lời làm cho Quyền nổi xung lên. Anh nhìn Phương Giao tóe lửa. Một đêm thôi, mọi thứ đã đảo lộn, Phương Giao đã làm hòa với Hoàn Vũ, những gì anh lo cho cô và cố công vun đắp như đã trồng cây trên cát vậy.

Không, anh không cho Phương Giao cái quyền xem thường anh như thế. Quyền làm lì tiến đến, vươn cánh tay ra, anh giữ chặt lấy Phương Giao và bế cô lên đi vào trong. Phương Giao kinh hoàng, cô đã lơ mơ thấy hiệu cái đục vọng trong ánh mắt làm lì tức giận ấy, cô giãy giụa chống trả lại:

- Anh Quyền! Buông em ra đi, anh đừng làm em sợ, em van anh, Quyền ơi...

Lời van xin nài nỉ trong lúc này không có tác dụng gì cả, mà còn làm cho cơn giận của Quyền thêm đỉnh điểm. Ném mạnh Phương Giao xuống giường, Quyền lao người theo, nắm đê lên người Phương Giao, xé chiếc áo trên người cô, anh ta giở trò đê hèn, cưỡng bức. Khi gạo đã thành cơm, muốn hay không, Phương Giao cũng của anh. Anh ta không thể mất Phương Giao, mất tài sản Phương Giao thừa hưởng.

Phươg Giao chống trả đến kiệt sức, nước mắt cô lăn dài ra, cô ân hận đã không để Hoàn Vũ đi theo.

Đôi mắt mở to oán hận, Phương Giao nhìn trừng trừng Quyền:

- Anh chỉ có thể chiếm thể xác của tôi, nhưng vĩnh viễn anh không bao giờ chiếm được trái tim tôi.

Quyền quỳ thụp xuống, cơn điên trong anh ta đã thỏa mãn, anh ta làm về ăn năn:

- Phương Giao! Xin lỗi em...

- Ra khỏi phòng của tôi ngay. Tôi ghê tởm anh, đồ xấu xa.

Phương Giao chạy nhanh vào toa-lét, cô mở mạnh vòi nước cho chảy tràn lên thân thể mình đến lạnh run. Tất cả đã hết! Cuộc đời trong trắng của cô bị vùi dập bởi một tên thất phu, cô đã quá tin tưởng vào anh ta.

- Phương Giao! Em ra ngoài đây đi, đừng làm gì dại dột nghe em.

Quyền lo lắng thực sự, anh ta đập tay lên cửa, Phương Giao im lặng đứng dưới vòi nước. Cô đau đớn nghĩ đến giây phút hạnh phúc bên Hoàn Vũ, anh ôm cô vào lòng âu yếm cô, nhưng chưa bao giờ anh dám vượt qua giới hạn, vậy mà giờ đây, cái ngàn vàng đó bị Quyền vùi dập không thương tiếc.

Lạnh quá! Phương Giao vớ chiếc khăn lông quấn qua người, cô đứng lặng lẽ trong nhà tắm, mãi đến lúc nghe tiếng Kim Thư về, mới mở cửa ra.

- Chị Thư! Em muốn dọn về nhà của em. Cảm ơn chị đã cho em tá túc mấy tháng nay.

Kim Thư nhíu mày, có điều gì đó không bình thường giữa Phương Giao và Quyền. Cô thăm dò:

- Có phải Quyền đã làm gì mất lòng em?

- Không có đâu chị.

Quay vào, Phương Giao gọi điện cho Hoàn Vũ:

- Anh mang xe đến đón em nhen.

Hoàn Vũ vui mừng:

- Ngay bây giờ hả em?

- Ngay bây giờ!

Quyền đi vào gờm gờm:

- Đã là người của anh, sao em vẫn muốn bỏ anh vậy.

- Tôi chẳng nói với anh, anh chỉ có thể chiếm thân xác của tôi, duy nhất một lần mà thôi

- Anh không cho em đi.

- Anh chẳng có quyền gì cả, Hoàn Vũ sẽ đến ngay bây giờ. Từ nay, giữa tôi và anh xem nhau như người xa lạ. Chính anh đã phá vỡ những tình cảm tôi từng dành cho anh.

Phương Giao lạnh lùng bỏ quần áo vào va li, cô trở về nhà với Hoàn Vũ, nhưng có một điều cô biết chắc chắn, tâm hồn của cô không còn như thuở nào. Làm sao cô có thể nói lời yêu Hoàn Vũ mà không hổ thẹn, khi những gì cao quý của đời con gái đã bị Quyền giày vò thô bạo.

Quyền biết anh không nên cứng, đành năn nỉ:

- Phương Giao! Dù gì em cũng nên nghĩ anh chưa bao giờ tệ bạc với em. Lúc này, chẳng qua là anh quá tức giận.

- Quá tức giận thì anh có quyền chà đạp em như vậy sao? Anh muốn đặt em vào cái việc đã rồi để ép buộc em. Sao anh không hiểu, chưa hẳn anh chiếm em mà trái tim em thuộc về anh? Anh đã làm cho em ghê tởm anh, tốt nhất anh đừng nên nói gì cả.

Hoàn Vũ đến giữa lúc hai người còn giằng co, Quyền xẵng giọng:

- Anh đi về đi! Phương Giao không đi với anh đâu.

Vừa nói Quyền vừa hung hăng xô vai Hoàn Vũ:

- Tao chưa có quên những nắm đấm của mày, đây là lúc tao đánh trả lại cho mày đây. Tao cho mày biết, Phương Giao đã là người của tao.

Hoàn Vũ gạt tay Quyền:

- Tao đến đây rước Phương Giao, đi hay ở là quyền của cô ấy. Phương Giao? Em đừng sợ gì cả, đưa va li cho anh.

Cái dáng cao to bệ thế của Hoàn Vũ, chỉ một cái gạt mạnh tay, anh đã đẩy Quyền sang một bên để tiến vào phòng Phương Giao. Một tay xách va li cho cô, một tay anh nắm tay cô dắt đi.

- Em đừng sợ gì cả. Mười tuổi, anh đã biết đánh lộn và luôn đánh ăn, chứ chưa bao giờ đánh thua cả.

Biết mình không ngăn được Phương Giao hay đánh lại Hoàn Vũ, Quyền cười khẩy:

- Em đã đi thì đừng chạy đi tìm anh nữa, Giao nhé. Đã là người của anh, em vẫn muốn đi với hắn là sao? Hoàn Vũ! Tao cho mày biết, những đường nét trên thân thể Phương Giao, tao rất rõ.

Phương Giao điếng người quay nhìn Quyền, không ngờ anh ta có thể nói ra những lời đơ bản kinh khủng như vậy. Còn Hoàn Vũ không nén được, anh buông va li ra, nắm tay nắm lại và cho thẳng vào miệng Quyền.

Bốp...

Máu miệng Quyên phun ra bởi nắm đấm ghen hờn và khinh bỉ. Chưa hả giận Hoàn Vũ đấm thêm hai, ba cú đấm nữa vào bụng Quyên:

- Tao cảnh cáo mày, còn nói bậy nữa, tao sẽ đập vỡ cái mồm của mày ra.

Phương Giao khóc òa, cô ôm tay Hoàn Vũ:

- Đừng đánh nữa, đi thôi anh Vũ ơi.

Kim Thư hoảng sợ ôm Quyên:

- Tại sao em trở thành con người hèn hạ như vậy hả Quyên?

Quyên giận dữ nhìn theo Hoàn Vũ và Phương Giao. Tao sẽ không để yên cho chúng mày đâu. Tình yêu đã trở thành thù hận.

Hoàn Vũ nghiêm mặt nhìn Phương Giao lúc cô chỉ biết bưng mặt khóc:

- Em hãy nói đi! Chuyện gì đã xảy ra? Nó đã làm gì em? Anh sẽ không để yên cho nó đâu.

Phương Giao lắc đầu:

- Xin anh đừng hỏi em, mà cứ mắng em, em đã lầm và quá tin người, như vậy thôi.

- Được, anh không hỏi em, mà anh đi tìm nó, tính sổ với nó. Nó không nói, anh cũng đập cho một trận nên thân.

Hoàn Vũ hùng hổ đi ra cửa. Phương Giao vội chạy theo ôm lại, nước mắt ràn rụa:

- Em xin anh. Anh có đánh đập anh ta chết, rồi anh đi tù, thì chuyện cũng xảy ra rồi. Anh làm to chuyện ra, có nước em tự tử chết mới hết nhục thôi. Đừng đi ghen anh!

Hoàn Vũ thở dài buông tay:

- Vậy thì nó đã làm gì em, em mau nói đi?

- Anh phải hứa là không đi tìm con người đó ghen anh?

- Được! Em nói đi!

- Khi em về nhà, em chưa nói gì cả, Quyền mới hỏi em đi đâu đêm qua, em trả lời về nhà và xin lỗi chuyện sáng qua em đã tuyên bố trước mọi người như thế...

- Rồi sao nữa?

- Anh Quyền bảo em chà đạp lên tình cảm của anh ấy và... anh ấy đã cưỡng bức em. Hoàn Vũ! Thật tình em muốn chết, em xấu hổ lắm.

Hoàn Vũ đứng chết lặng. Lẽ ra anh nên đưa Phương Giao về đó phụ cô dọn đồ đạc, thế mà vì cô không muốn, anh đã để cô ra về một mình nên mới xảy ra có sự này. Nắm hai bàn tay lại, Hoàn Vũ đẩy Phương Giao ra, lao ra cửa:

- Anh Vũ! Em xin anh!

Đã đoán trước, nên Phương Giao ôm chặt Hoàn Vũ lại khóc rầm rức:

- Anh hứa với em là không đi tìm con người đó.

Hoàn Vũ hé lên:

- Nhưng anh tức lắm, em biết chưa? Đồ khốn kiếp! Anh sẽ đập nó chết tươi, buông anh ra đi!

- Không, anh hứa với em, sao lại nuốt lời. Nếu anh đập con người đó chết, thì thì để em chết cho xong, vì em đã tin người ta hơn anh, nên mới ra có sự này. Anh mắng em, hay đánh em chết đi.

Hoàn Vũ nghẹn ngào:

- Không, anh thương em, em hãy còn quá ngây thơ khờ dại.

Chính Hoàn Vũ cũng khóc. Một con người cứng rắn đến đôi lúc lạnh lùng thế mà trước cái chết của cha nuôi và tai họa của Phương Giao, anh không cầm được nước mắt.

Nghiến răng, Hoàn Vũ tự hứa với lòng anh không để yên cho Quyền. Đồ khốn kiếp, lòng dạ hè còn hơn thú vật.

- Phương Giao à! Dù cho bất kỳ hoàn cảnh nào, anh cũng yêu em. Những bất hạnh của em sẽ là của anh, nỗi buồn của em cũng là của anh. Quyền hèn hạ trả thù như thế thì anh càng yêu em hơn bao giờ hết. Hãy tin vào anh, không có gì làm anh thay đổi tình cảm cả.

Phuong Giao khóc nức nở. Anh yêu cô như thế kia, mà có lúc cô lại nghi ngờ lòng dạ của anh.

- Nín đi em...

Hoàn Vũ hôn lên những giọt nước mắt ràn rụa.

- Anh yêu em và mãi mãi yêu em. Anh và em nhất định sẽ sống hạnh phúc.

Cộc... cộc...

Quyền đưa tay gõ cửa. Im lặng không có tiếng từ bên trong. Quyền đẩy cánh cửa bước vào. Anh ta cau mày khó chịu vì Hoàn Vũ cho gọi anh lên, thế mà anh ta lại không có trong phòng.

Quyền toan quay ra, nhưng một vật ngộ nguậy trên bàn làm việc của Hoàn Vũ làm anh ta đứng lại nhìn. Đồng thời, đôi mắt anh ta bắt gặp tờ... kế hoạch sản xuất. Hừm? Quyền cười nham hiểm. Tại sao anh ta không đến mở ra xem? Trước sau gì Hoàn Vũ cũng đuổi mình kia mà. Từ mười ngày nay, tất cả im lặng như tờ, đôi lúc anh ta cũng hoang mang. Lẽ nào Hoàn Vũ bỏ qua chuyện anh ta "nặng tay trên"? Còn Phuong Giao thì gần như biến mất. Mình có quá nhẫn tâm không khi cư xử với Phuong Giao như thế? Nhưng rồi Quyền tự biện hộ cho mình. Anh yêu Phuong Giao, cô không có quyền chà đạp tình cảm của anh.

Ngập ngừng quan sát ngoài hành lang lần nữa, Quyền mới bước lại bàn của Hoàn Vũ. Anh ta thở phào! Thì ra là con chó bằng mù, loại trò chơi trẻ em, cái đầu lúc lắc, vật ngộ nguậy mà anh thấy là cái này. Đôi mắt Quyền lại lướt lên bản phát thảo kế hoạch sản xuất.

Reng... reng... Chuông điện thoại reo, Quyền lút điện thoại ra, cũng vừa lúc Hoàn Vũ cùng hai nhân viên bảo vệ ập vào.

- Quyền! Anh làm cái gì ở đây? Định chụp ảnh tài liệu bí mật bán ra ngoài phải không?

- Tôi... tôi...

Bất thành linh Quyền sững sốt, anh ta ấp úng. Hoàn Vũ cười nhạt, nhắc điện thoại bàn quay số:

- Làm ơn cho tôi gặp đại úy Thìn, phòng Công an Kinh tế. Tôi đã bắt được một tên gián điệp thương mại.

Quyền kinh hoàng:

- Hoàn Vũ! Anh không được vu khống cho tôi.

- Tôi vu khống cho anh? Vậy anh vào phòng tôi làm gì? May là phòng tôi có gắn camera theo dõi, nên tôi mới biết hành vi của anh. Anh không cần biện minh gì cả, hãy giải thích với ảnh sát điều tra.

Quyền gầm lên:

- Thì ra mày gọi tao lên đây là cái bẫy?

Hoàn Vũ khoanh tay trước ngực cười lạt. Anh có thể tống cổ tên đồn mặt này ra khỏi công ty một cách đường hoàng mà không phải bồi thường theo luật lao động. Sẽ không có công ty nào thuê một tên gián điệp thương mại vào công ty của họ. Công an đến mời Quyền đi, Hoàn Vũ cười khinh bỉ:

- Muốn tôi tha, tốt nhất anh nên nhận tội. Tội làm gián điệp thương mại, anh chỉ có thể về nhà lau nhà cho chị gái của anh mà thôi.

Quyền cắn mạnh đôi hàm răng lại tưởng chừng xái cả hàm. Trong một phút, anh đã quá chủ quan để thua Hoàn Vũ.

- Tao biết mày muốn đuổi tao lâu rồi, đồ khốn!

Một câu nói thua thiệt và trẻ con. Hoàn Vũ lạnh lùng nhìn theo. Đồ khốn kiếp! Nó là áng mây mù giữa Phương Giao và anh.

Hoàn Vũ quay về nhà, nét mặt tươi tắn:

- Phương Giao! Em đoán xem sáng nay anh đã làm được gì? Mà thôi, để anh nói cho em nghe luôn. Anh đuổi cổ được tên Quyền ra khỏi công ty. Cứ phải nhìn con chó ghê đó là anh ghê tởm. Bây giờ, anh với em nên đi ra ngoài ăn mừng, thay quần áo đi em.

Hoàn Vũ ôm ngang qua người Phương Giao, anh âu yếm hôn lên chóp mũi của cô:

- Hãy quên những điều không vui đi, ghen em!

Phương Giao xúc động nép vào vòng tay Hoàn Vũ.

- Cảm ơn anh, Hoàn Vũ. Chân tình củ anh đối với em như thế này, vậy mà có một lúc, em đã nghi ngờ anh.

- Anh bảo em hãy quên đi những điều không vui. Khi nào mãn tang ba nuôi, anh nhất định ẽ làm đám cưới thật to.

- Nhưng mà anh Vũ...

- Anh bảo em đừng nhưng, đừng nhắc chuyện quá khứ mà.

Hoàn Vũ hôn lên môi Phương Giao, ngăn không cho cô nói.

- Hãy biết hiện tại, anh và em cùng hạnh phúc.

Phương Giao khép máwt lại đón nhận nụ hôn, cô cố xua tan đi hình ảnh ghé thăm hôm nào của Quyên, đó là cơn mộng dữ hãy cố quên đi.

Rót rượu vào ly, Hoàn Vũ cười áu yếm:

- Đặc biệt tối nay, em hãy uống rượu đi Giao. Rượu Champagne này không say đâu mà sợ.

Phương Giao mỉm cười:

- Em cũng đâu có sợ say, mà nếu có say thì cũng còn có anh, phải không?

Phương Giao nâng ly lên, cụng ly rượu của cô vào ly Hoàn Vũ. Hoàn Vũ uống một ngụm dài, đoạn để ly xuống bàn, anh vui thích ngắm gương mặt đang bắt đầu ánh hồng lên của Phương Giao.

- Em biết không? Tối nay em rất đẹp. Em sẽ đẹp hơn nếu như...

Hoàn Vũ rút trong túi áo mình ra xâu chuỗi ngọc:

- Anh đeo cho em nhé?

Đứng lên, Hoàn Vũ đi vòng ra sau lưng Phương Giao, anh đeo xâu chuỗi vào cổ cô, rồi hôn lên chiếc gáy trắng ngần xinh xắn.

- Ngọc đẹp, nhưng vẫn không bằng em.

Phương Giao buồn buồn:

- Ngọc đẹp hơn em chứ anh. Ngọc trong suốt còn em đã vậy bản rồi.

Hoàn Vũ nhăn nhó:

- Anh đã bảo em đừng nhắc chuyện không vui rồi mà.

- Hoàn Vũ! Em xin lỗi...

- Không, em không có lỗi, mà anh nè... đã để giữa chúng mình xảy ra nhiều chuyện không vui. Đừng nói chuyện này nữa nghen em.

Hoàn Vũ rót tiếp rượu vào ly:

- Anh không muốn đợi nữa, chúng mình hãy cưới nhau đi. Có như vậy, anh mới xóa đi những điều không vui trong lòng em. Chúng mình sẽ có những tuần trăng mật tuyệt vời, em chịu không?

Nước mắt Phương Giao dâng lên, cô còn mong gì hơn khi được anh yêu thương như thế. Cô gật đầu nhẹ nhàng:

- Cuộc đời em bây giờ là của anh rồi, Vũ ạ!

Đôi môi Hoàn Vũ nồng nả tìm môi Phương Giao:

- Anh yêu em...

Trời đêm nay lạnh, trong veo một màu xanh thẫm, không một áng mây, sao mọc lấp lánh. Hoàn Vũ đưa Phương Giao về nhà, hai người đang yêu nhau cảm nhận đêm đẹp hơn bao giờ hết.

Anh đưa cô vào đến cửa phòng cô, và hôn nhẹ lên trán cô:

- Chúc em ngủ ngon! Trời hơi lạnh, ngủ nhớ đóng cửa sổ và đắp mền nghen em.

Phương Giao khe khẽ:

- Anh cũng ngủ ngon.

- Ừ!

Phương Giao đưa tay mở cửa, cô cười với Hoàn Vũ khi anh còn đứng đó:

- Ngủ ngon nha anh!

Nếu như anh... muốn được nằm cạnh em đêm nay, em có từ chối không, Phương Giao? Mà thôi, anh đừng đột quá, phải không em? Em đóng cửa phòng lại đi ngủ đi.

Hoàn Vũ vừa quay đi Phương Giao nhào người lại, cô ôm anh từ phía sau, nghẹn ngào:

- Lẽ ra đêm em say rượu, anh đưa em trở về, chúng mình đã giải tỏa hết những gút mắc, thì em phải thuộc về anh, vậy mà...

- Phương Giao à! Anh không muốn em hiểu lầm là anh xem thường em đâu, chẳng qua là anh quá yêu em, anh muốn luôn được ở bên em.

Hoàn Vũ kéo Phương Giao ra phía trước, anh nhìn sâu vào mắt cô:

- Anh không quan trọng tình yêu xác thịt, nhưng đó là nguyên nhân duy nhất mà người ta khi yêu nhau đều muốn có, nó là sợi dây thiêng liêng buộc chặt cuộc đời hai kẻ yêu nhau vào nhau.

- Em hiểu điều này mà.

Phương Giao dụi mặt vào ngực anh, bàn tay cô ôm ngang người anh. Lần bàn tay lên gương mặt anh, gương mặt cho cô nhưng nhớ yêu thương, cô thì thầm:

- Em yêu anh...

Hoàn Vũ sung sướng ghi chặt Phương Giao vào lòng.

Phương Giao trở người trên giường, cô đưa tay tìm Hoàn Vũ. Không có anh nằm cạnh cô, cô ngồi dậy. Nhìn qua cánh màn cửa, ánh mặt trời xuyên nhẹ qua khung cửa. Chỗ nằm cạnh cô hãy còn in dấu lõm của thân hình Hoàn Vũ. Đêm qua cô đã thuộc về anh, trong cái cảm giác tuyệt diệu có tình yêu, không phải là sợ hãi hay đau đớn phần ưất.

Tình yêu cho cảm giác thêm tuyệt vời. Phương Giao ngồi dậy, mặc áo vào, cô bước ra ngoài đi tìm Hoàn Vũ. Mùi xào nấu từ dưới bếp xộc vào mũi Phương Giao. Hoàn Vũ đang làm thức ăn sáng, một điều mà lần đầu tiên Phương Giao mới trông thấy. Cô bước nhẹ vào ôm anh từ phía sau, dụi đầu vào lưng anh.

Hoàn Vũ mỉm cười quay lại:

- Anh làm thức ăn sáng, em thích ăn xúc xích chấm tương ớt lắm, phải không?

- Anh đâu cần vất vả vì em, lẽ ra em phải làm thức ăn sáng cho anh chứ.

- Vì yêu em, nên anh mới làm như thế.

Anh hôn vào má cô:

- Em biết không? Đêm qua càng khiến anh yêu em nhiều hơn.

Phương Giao xấu hổ giấu mặt vào ngực Hoàn Vũ. Làm sao cô quên được những điều tuyệt diệu anh mang đến cho cô, anh đã xóa tan được mặc cảm và sợ hãi trong cô.

Rồi cô vờ đẩy anh ra:

- Em đi đánh răng rửa mặt đây.

- Phương Giao này! Em mắc cỡ phải không?

Mặt Phương Giao càng đỏ hơn, cô quay đi.

- Không nói chuyện với anh nữa.

Cô bỏ chạy đi. Hoàn Vũ nhìn theo mỉm cười và tự thưởng cho mình một miếng xúc xích chiên vàng ươm.

- Giao ơi, nhanh nhen. Sáng nay anh vào công ty một lát xong, anh sẽ về nhà, chúng ta đi chơi nhen.

Dọn thức ăn sáng lên bàn xong, Hoàn Vũ đi lên phòng, lúc Phương Giao đang chải tóc Anh giành cái lược trên tay cô:

- Để anh chải tóc cho. Em biết anh thích gì ở em nhất không? Mái tóc! Cảm giác của anh thật ấm khi được dụi mặt vào mái tóc của em.

Phương Giao ngây ngất, cô thấy như mình đang bơi trong bể hạnh, phúc, tình yêu như mật ngọt cô muốn giữ mãi và giữ mãi.

Thanh Đào dẫn cái ly không xuống bàn trước mặt Quyền:

- Anh là đồ tồi! Mời đã đến tay còn để vượt khỏi. Bây giờ họ đã lấy nhau, bản thân anh bị đuổi việc một cách nhục nhã. Tôi mà là anh, tôi đập đầu vào tường chết cho xong.

Đã có rượu lại bị Thanh Đào khiêu khích, Quyền nổi giận Anh ta chụp tay Thanh Đào bóp mạnh:

- Cô mà còn nói nữa, tôi giết có chết đấy!

Bị đau Thanh Đào rút tay lại, cô cau có quát vào mặt Quyên:

- Giỏi trò bạo lực thôi. Sao, đã tìm việc làm ở đâu chưa? Hoàn Vũ cũng thâm độc thật, chơi anh sát ván, không tìm được việc làm, một công ty hạng thường chưa chắc đã thềm mướn anh.

Quyên gờm gờm:

- Không làm việc được bên ngoài, tôi về làm cho chị tôi, có chết đói đâu mà sợ. Điều làm tôi vui nhất, cô làm sao biết được.

Thanh Đào châm biếm:

- Vui mà anh ngồi uống rượu như thế này. Đúng là tự an ủi mình.

- Có nói tôi vậy, chứ cô không cay cú sao? Làm đủ cách, cuối cùng Hoàn Vũ cũng đâu có yêu cô. Song, tôi bảo đảm có thể họ hạnh phúc, nhưng cái dấu vết Phương Giao từng là của tôi, không dễ xóa tan đi được.

Thanh Đào lừ mắt:

- Anh nói rõ hơn có được không?

Quyên cười đều cáng, đúng hơn là cay đắng. Bị anh chiếm đoạt, Phương Giao cũng vẫn về với Hoàn Vũ, và bây giờ họ đang sánh vai nhau trên Đà Lạt hưởng tuần trăng mật. Anh ta cúi gằm sát mặt Thanh Đào:

- Tôi là người đàn ông đầu tiên của Phương Giao. Để cô xem..

Quyên lấy điện thoại ra, anh ta thay sim số khác vào máy và cười nhìn Thanh Đào.

- Xem nhé...

Anh ta bấm số... Phương Giao đang nằm trong lòng Hoàn Vũ, tay cô đan vào mái tóc của anh, trời Đà Lạt lạnh, nên anh và cô cùng rút trong phòng xem tivi. Điện thoại reo, Hoàn Vũ lười biếng nhắc điện thoại lên nghe.

- Alô. Hoàn Vũ đây.

Quyên cười khẽ:

- Hạnh phúc hả Vũ? Nhưng mà người đi dép cũ của tao, những đường nét trên thân thể cô ấy, tao biết rõ như bàn tay có năm ngón vậy.

- Khốn kiếp!

Hoàn Vũ giận dữ bấm tắt máy, anh ném mạnh điện thoại lên bàn. Phương Giao lo lắng:

- Chuyện gì vậy anh Vũ?
- Thằng khốn nạn! Em biết như vậy hồi, nó muốn anh đập què giò nó.

Phương Giao cúi mặt, cô hiểu chữ thằng "khốn nạn" ở đây là Quyền, anh ta quấy rối điện thoại của cô mấy hôm nay, nhắc cái cảm giác tuyệt vời khi anh ta chiếm đoạt cô, đến độ Phương Giao phải thay sim số khác, vậy mà anh ta cũng chưa chịu buông tha. Càng lúc anh ta càng lộ rõ bộ mặt đều cáng lưu manh, tiếc là cô biết rõ bộ mặt thật của anh ta quá muộn.

Hoàn Vũ thương hại kéo Phương Giao ngã vào lòng mình:

- Mặc kệ hắn! Để anh thay sim số khác và báo về công ty. Những gì mà Quyền muốn, anh không để anh ta thành công đâu. Chúng mình càng phải tỏ ra hạnh phúc hơn phải không em.

Phương Giao ứa nước mắt:

- Tại sao anh ta không chịu để cho chúng ta yên vậy?
- Hắn điên rồi, nên lồng lộn lên như con chó điên vậy. Nhưng không sao, hắn điên, còn chúng ta thì vẫn hạnh phúc.

Cả hai đang bắt đầu dối lòng nhau trong cái cảm giác hạnh phúc. Muốn hay không, Quyền vẫn như cái bóng ma ám ảnh hạnh phúc đôi lứa...